

overfor invaliderede Personer og anvende deres Arbejdskraft, hvilket naturligvis i særlig fremtrædende Grad gælder de yngste Aldersklasser, hvor Risikoen for Tab ved Undladelse og Udsigten til Gevinst ved Handling er størst.

Det er tillige fra en samfundssolidarisk Betragtning *etisk* at anvende Invalidernes Arbejdskraft. Invaliden maa nu ikke alene lide under det, som en uskaansom Natur eller Ulykkestilfælde lægger paa hans Skuldre; han maa ogsaa taale, at dette af raske Medborgere benyttes som Undskyldning for at vrage hans Arbejdskraft. Man er nødt til at erkende, at det er en simpel Retfærdighedshandling at skabe Invaliden *lige Vilkaar* med andre, d. v. s. forhindre, at han paa Grund af Invaliditeten paa Forhaand skydes ud, naar der er Tale om Antagelse af Arbejdskraft.

Ved Siden af den foran omtalte Fordom fremsættes der ud fra særlige Hensyn en Række Indvendinger imod Anvendelsen af invaliderede Personer. Af disse Indvendinger finder man Anledning til at fremhæve to, nemlig dels den, der af Hensyn til den almindelige Arbejdsløshed finder Anvendelsen af invaliderede Personer betænkkelig, dels den, som imødeser Tryk paa den almindelige Arbejds løn, saafremt invaliderede Personer anvendes.

Hvad den førstnævnte Indvending angaar, Hensynet til Arbejdsløsheden, saa er den iøjnefaldende nærliggende og tilsyneladende fældende for Invalidebeskæftigelses-spørgsmaalet. Naar man imidlertid behandler et Spørgsmaal, hvis Løsning uden Overdrivelse tør betegnes som en Samfundsopgave, maa man gøre sig klart, at man staar overfor en Opgave, som hverken kan løses i Dag eller i Morgen, men som nødvendigvis kræver Tilrettelæggelse paa langt Sigt, thi som tidligere fremhævet maa man regne med, at der vil hengaa Tid inden den almindelige Opfattelse naar til Erkendelse af, at ikke alt Arbejde kræver herkulisk Styrke. Den alvorligste Indvending mod Tidspunktet er faktisk den, at Arbejdet skulde være begyndt tidligere. Men dernæst, mon nogen kan paavise et Tidspunkt, som kunde betegnes som mindre ubelejligt? Og endelig, kan der blive Tale om nogen Forøgelse af Arbejdsløsheden, saafremt en Invalid opnaaede en ledig Plads? Det kan der naturligvis ikke, medmindre man vil hævde den saakaldte normale Arbejders Fortrinsberettigelse til enhver ledig Stilling. Foran omtaltes imidlertid, at det er rene Tilfældigheder underkastet, om en Person anbringes i den ene eller den anden Gruppe, saaledes at man ikke med Sikkerhed kan vide, om man ved Antagelsen af en Invalid netop faar en af dem, som i Forvejen tæller med i Arbejdsløshedstallet; men selvom der er Tale om Ansættelsen af en Invalid, som ikke er talt med ved Opgørelsen af Arbejdsløshedens Omfang, saa kan det, naturligvis forudsat at paagældende kan udføre Arbejdet normalt, højst vise, at Arbejdsløshedstallet er for lavt angivet, men det kan da ikke vise, at en forkert har faaet Arbejdet. Tværtimod, man kan som Hovedregel regne med, at Antagelse af en Invalid betyder, at Arbejdet gives til den, der har været længst ledig, og det maa som foran fremhævet betegnes som uretfærdigt at bortvise paagældende.

Angaaende den anden omtalte Indvending, Frygten for Løntryk, maa man erindre, at Opgaven er den at beskæftige Invaliden ved specielt Arbejde, hvor Invaliditeten ikke virker hæmmende, og hvor Invaliden altsaa kan præstere normal Arbejdsydelse. Dette medfører naturligvis, at Invaliden ogsaa maa have normal Løn, og hermed er man for saa vidt ude over Spørgsmaalet. Her kan ogsaa peges paa det hyppigt anvendte Akkordlønsystem, som i Principet udelukker, at Arbejderen modtager mere eller mindre, end hans Ydelse er værd. Dog maa man fremhæve et Arbejds- og Lønssystem, hvor særlige Forhold gør sig gældende, nemlig Fællesakkorderne. Her er det klart, at man maa